

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: OJAN PAVO. (Joh. L. Runeberg.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "OJAN PAVO. (Joh. L. Runeberg.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid98766.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

OJAN PAVO. (Joh. L. Runeberg.)

STOR var Tavastbonden Ojan Pavo,
stor og vældig iblandt Finlands Sønner,
støt som en med Gran bevoxet Klippe,
djærv og rask og kraftig som en Stormvind.
Træer havde han med Rødder oprykt,
tugtet Bjørne med sin blotte Armkraft,
løftet Heste over høje Gjærder,
knælagt stærke Mænd som var de Halmstraa.
Og nu stod den stærke Ojan Pavo
stolt og vældig frem paa Lagmandstinget.
Midt paa Gaarden stod han iblandt Folket
som den høje Fyr imellem Smaaskov.
Og han løftede sin Røst og sagde:
Hvis her findes en, af Kvinde ammet,
som formaar at holde mig paa Stedet
saa jeg ikke røre mig af Flækken,
han maa tage mine fede Agre,
han maa have mine Sølveskatte,
han maa eje mine mange Hjorde
og med Krop og Sjæl er jeg hans Slave.
Saa til Folket talte Ojan Pavo;
men forskrækked' stode Byens Karle
tavse i den stolte Ojans Nærhed,
og der traadte ingen frem imod ham.
Men med Kjærlighed og med Beundring
saa de Skjønne paa den unge Kjæmpe,
thi han stod, den stærke Ojan Pavo,
som den høje Fyr imellem Smaaskov,
Øjet straalte som en Himlens Stjerne
258 og hans Pande lyste klar som Dagen,
og hans gule Haar sank mod hans Axler
som et sølvsprængt Vandfald over Fjældet.
Men af Kvindeflokken fremstod Anna,
hun den skønneste af Egnens Piger,
herlig som den lyse Dag at se paa.
Raskt hun traadte hen til Ojan Pavo,
slog omkring hans Hals de runde Arme,
nærmede sit Hjærte til hans Hjærte,
pressede hans Kind mod sine Kinder
og saa bød hun ham at slide løs sig.
Men den stærke Yngling stod besejret,
kunde ikke røre sig af Flækken
men kun sige aandeløs til Pigen:
Anna, Anna, du har vundet Prisen,
du maa tage strax min rige Bopæl,
du maa have mine Sølveskatte,
du maa eje mine mange Hjorde
og med Krop og Sjæl er jeg dit Eje.